

Sygn. akt SNO 20/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego [...]

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 r.,

sprawy **M. C.**

w związku z zażaleniem sędziego na postanowienie zawarte w pkt 2 wyroku SA-SD [...] z dnia 15 lutego 2016 r., oraz odwołaniem obrońcy od wyroku SA-SD [...] z dnia 15 lutego 2016 r.,

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

**2. kosztami odwoławczego postępowania dyscyplinarnego
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny: 1) uznał obwinioną sędzię M. C. winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 427, ze zm. – dalej u.s.p.), to jest tego, że 17 lutego 2014 r. na drodze publicznej w miejscowości K., znajdując się w stanie nietrzeźwości (ustalając stężenie alkoholu w

wydychanym powietrzu na poziomie 0,84 mg/l), prowadziła z nadmierną prędkością samochód osobowy marki [...], w wyniku czego utraciła panowanie nad tym pojazdem, uderzając nim w drzewo, skutkiem czego było uszkodzenie kierowanego pojazdu, i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. orzekł wobec obwinionej karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu; 2) na podstawie art. 123 § 1 u.s.p. w zw. z art. 129 § 3 u.s.p. stwierdził, że orzeczenie kary dyscyplinarnej złożenia z urzędu wywołuje zawieszenie obwinionej w czynnościach służbowych z jednoczesnym obniżeniem jej wynagrodzenia za czas trwania zawieszenia i określił, że obniżenie wynagrodzenia w tym okresie wynosi 50 %; 3) orzekł, że koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalił, że M. C. 1 lipca 1997 r. została mianowana na stanowisko asesora sądowego i powierzono jej pełnienie czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w [...]. W dniu 26 kwietnia 1999 r. powołano ją do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w [...], od 10 stycznia 2000 r. powierzono jej funkcję przewodniczącego Wydziału [...]. W dniu 1 marca 2008 r. została powołana na stanowisko Wiceprezesa Sądu Rejonowego w [...], a od 1 stycznia 2010 r. pełniła też funkcję zastępczyni przewodniczącego Wydziału [...]. W dniu 1 marca 2012 r. powołano ją na stanowisko Wiceprezesa na drugą kadencję powierzając funkcję przewodniczącej Wydziału [...]. Od 2007 r. leczyła się psychiatrycznie z powodu zaburzeń depresyjnych i lękowych. W dniu 16 lutego 2014 r. przyjęła lek antydepresyjny – Oropam, a od około 19.00-20.00 do około północy piła alkohol. Spożyła niepełne 0,5 l winiaku o 40 % zawartości alkoholu i zażyła lek nasenny – Estazolam. Następnego dnia około 8.00, znajdując się w stanie nietrzeźwości, wsiadła do swojego samochodu marki [...] i skierowała się do odległego o 25 km D. na lekcję języka obcego, a następnie do pracy. Na łuku drogi w miejscowości K., jadąc z nadmierną prędkością, straciła panowanie nad pojazdem. Kierowane przez nią auto zjechało z drogi i uderzyło w drzewo. Na miejscu zdarzenia po przyjeździe funkcjonariuszy policji i prokuratora obwiniona poddała się trzykrotnemu badaniu stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, a następnie badaniu na zawartość alkoholu we krwi. W chwili czynu znajdowała się w stanie upojenia alkoholowego zwykłego, miała zachowaną zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Niezwłocznie po zdarzeniu zrezygnowała ze stanowiska wiceprezesa Sądu i funkcji przewodniczącego Wydziału. Sąd Rejonowy w [...] prawomocnym wyrokiem z 21 maja 2015 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z 22 grudnia 2015 r., uznał M. C. za winną tego, że 17 lutego 2014 r. na drodze z Z. do K., w ruchu lądowym, kierowała samochodem marki [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości – mając 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest występkę z art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 250 stawek dziennych grzywny, ustalając jedną stawkę na 25 złotych; na podstawie art. 42

§ 2 k.k. orzekł wobec niej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat; na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego wobec niej zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od 17 lutego 2014 r. do 21 maja 2015 r. Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego. Zaprzeczyła, aby miała świadomość znajdowania się w stanie nietrzeźwości, gdy kierowała autem. Sąd ustalił, że trzy badania urządzeniem Alco-sensor IV CM wersja 7111 w dniu 17 lutego 2014 r., jakim poddała się obwiniona, wykazały stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu: o godz. 8.40 – 0,84 mg/l, o godz. 9.18 – 0,68 mg/l, o godz. 9.38 – 0,79 mg/l. Urządzenie to posiadało aktualne świadectwo wzorcowania przeprowadzonego dwa miesiące wcześniej, a badania stanu trzeźwości wykonano z zachowaniem koniecznego minimalnego odstępu czasowego. Obwiniona nie kwestionowała sposobu przeprowadzania badania. Wyniki badania urządzeniem elektronicznym do pomiaru alkoholu w wydychanym powietrzu korespondowały z wynikiem badania krwi na zawartość alkoholu przeprowadzonego na żądanie obwinionej. Sąd ustalił, że chromatograf gazowy, za pomocą którego wykonano badania krwi był urządzeniem sprawnym, zapewniającym uzyskanie dokładnych, miarodajnych wyników, a samo badanie zostało przeprowadzone z zastosowaniem uznanych metod w warunkach zapewniających konieczną jakość pomiarów i przez osoby z odpowiednią wiedzą, doświadczeniem i kompetencjami. Sąd ocenił, że nie było przesłanek do uznania, że sposób przechowywania lub transportu próbki krwi mógł wpłynąć na rezultat jej badania przez biegłego R. K. Sąd ustalił, że stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu w czasie kierowania samochodem odpowiadało wartości pierwszego pomiaru (0,84 mg/l). Sąd nie podzielił twierdzeń obwinionej, że nie miała świadomości znajdowania się w stanie nietrzeźwości w czasie kierowania pojazdem. Podkreślił, że wypła na czczo wieczorem do północy poprzedniego dnia dużą ilość wina o wysokim stężeniu alkoholu (40%). Zarówno przedstawione hipotetyczne wyliczenia maksymalnego stężenia alkoholu w organizmie jak i zawartość alkoholu stwierdzona po 8,5 – 10 godzinach od zakończenia spożywania alkoholu przekonują, że po zakończeniu spożywania brandy obwiniona znajdowała się w poważnym stanie upojenia alkoholowego. W takich warunkach, znając swoje cechy psychofizyczne, dysponując doświadczeniem życiowym, zdaniem Sądu, obwiniona nie mogła się spodziewać, że po około 8 godzinach, gdy rozpoczynała jazdę, spożyty alkohol uległ w całości (a przynajmniej do dopuszczalnego stężenia) metabolizacji. Subiektywne przekonanie o dobrym samopoczuciu i nie odczuwaniu skutków wypitego alkoholu nie było wystarczające do uznania, że obwiniona znajdowała się w stanie pozwalającym na kierowanie autem. Sąd stwierdził, że nie bez znaczenia dla oceny stanu świadomości obwinionej były jej wypowiedzi na miejscu kolizji, gdzie przeczyła spożywaniu alkoholu. Jeżeli była przekonana, że nie znajduje się w stanie

nietrzeźwości, ponieważ wypity poprzedniego dnia wieczorem alkohol uległ rozkładowi, to nie miała powodu by wbrew prawdzie mówić, że alkoholu nie piła, spożywała go ostatni raz w „walentynki” 14 lutego 2014 r. Uwzględniając obowiązek sędziego postępowania zgodnie ze ślubowaniem sędziowskim, w tym nakaz postępowania zgodnie z zasadami godności i uczciwości oraz obowiązek strzeżenia w służbie i poza nią powagi stanowiska i unikania wszystkiego, co mogłoby przynieść ujemę godności sędziego lub osłabiać zaufanie do jego bezstronności, obowiązek utrzymania nieskazitelного charakteru warunkującego powołanie na stanowisko, Sąd uznał, że zachowanie świadomie naruszające powszechnie znany określony w ustawie zakaz kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości godzi w wymienione powinności w poważnym stopniu, oddziałując ujemnie na godność urzędu sędziowskiego i wykonywanie służby łączące się z czuwaniem nad przestrzeganiem prawa przez inne podmioty, a przez to negatywnie wpływa na sprawowanie wymiaru sprawiedliwości i obraz zawodu sędziego w społeczeństwie. Sąd wskazał, że obwiniona mając świadomość swojego stanu, pełnionej służby i możliwych konsekwencji w tej sferze, podjęła decyzję o przekroczeniu zakazu kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości, co, zdaniem Sądu, nie pozostawia wątpliwości odnośnie działania umyślnego w formie zamiaru bezpośredniego. Sąd stwierdził, że ryzykowne picie alkoholu, zaburzenia depresyjno-adaptacyjne, stan upojenia alkoholowego prostego w chwili czynu nie wpłynęły na poczytalność obwinionej. Z racji wiedzy, wykształcenia i pełnionej służby obwiniona miała lepszą możliwość rozeznania bezprawności podjętego zachowania i jego możliwych konsekwencji. Jednocześnie nie znajdowała się w wyjątkowej sytuacji motywacyjnej, konfliktu wartości chronionych prawem, które usprawiedliwiałyby naruszenie nakazu kierowania pojazdem mechanicznym w stanie trzeźwości. Z tych powodów Sąd uznał, że zachowanie obwinionej stanowiło przewinienie dyscyplinarne w formie uchybienia godności urzędu. Sięgnięcie po karę złożenia z urzędu sędziego, zdaniem Sądu, okazało się konieczne ze względu na szczególnie wielki uszczerbek dla dobra służby i interesu wymiaru sprawiedliwości związany z popełnieniem deliktu dyscyplinarnego wypełniającego jednocześnie dyspozycję umyślnego czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k., za który obwiniona została prawomocnie skazana. Określając na podstawie art. 123 § 1 u.s.p. w zw. z art. 129 § 3 u.s.p. wielkość obniżenia wynagrodzenia w okresie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych na poziomie 50 %, Sąd miał na względzie znaczny stopień szkodliwości dyscyplinarnej przypisanego przewinienia dyscyplinarnego, rażące naruszenie porządku prawnego, poważny uszczerbek na godności sędziego, a także sytuację rodzinną i osobistą obwinionej.

Wyrok Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego zaskarżyła obwiniona. W zażaleniu z 22 lutego 2016 r. zaskarżyła rozstrzygnięcie w przedmiocie zawieszenia w czynnościach służbowych i

obniżenia wynagrodzenia do 50 %. Zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zachodzą podstawy obniżenia wynagrodzenia do 50 %, w sytuacji gdy sytuacja osobista, rodzinna i materialna obwinionej, jej wieloletnia nienaganna służba, postawa moralna i etyczna, powinny skutkować obniżeniem wynagrodzenia w wysokości 25 %. Wniosła o zmianę uchwały w przedmiocie zawieszenia w czynnościach służbowych i obniżenia wynagrodzenia przez jego obniżenie o 25 %, ewentualnie o uchylenie uchwały i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu celem ponownego rozpoznania.

W odwołaniu od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, obrońca obwinionej zaskarżył ten wyrok w całości. Zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, to jest:

1) art. 107 § 1 u.s.p. polegającą na błędnej interpretacji strony podmiotowej wyrażającej się w przyjęciu, że obwiniona dopuściła się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, którego opis odpowiada ustawowym znamionom przestępstwa art. 178a § 1 k.k., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności wyjaśnienia obwinionej nie dają ku temu podstaw;

Ponadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, to jest:

2) art. 170 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego złożonego na rozprawie w dniu 15 lutego 2016 r. o udostępnienie informacji, na jakich urządzeniach biegły R. K. przeprowadził badania i wszystkie czynności związane z wydaniem 26 lutego 2014 r. sprawozdania z badań na zawartość alkoholu w płynach ustrojowych w pakiecie z krwią obwinionej M. C. nr [...] oraz wszystkich certyfikatów, atestów, świadectw, deklaracji zgodności oraz innych dokumentów urzędów, na których badania i wszystkie czynności związane z wydaniem opinii były wykonywane, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał na zasadność jego przeprowadzenia;

3) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego złożonego na rozprawie 15 lutego 2016 r. o dopuszczenie dowodu z zespołu opinii biegłych z zakresu toksykologii i biochemii na okoliczność, czy przesłanie pakietu z krwią oskarżonej nr [...] pobranej 17 lutego 2014 r. za pośrednictwem poczty wydającemu w sprawie opinię biegłemu mogło mieć wpływ, a jeżeli tak, to jaki na diagnostyczną wartość wyników badań prowadzonych przez biegłego R. K. 26 lutego 2014 r. oraz czy warunki temperaturowe, w jakich przebywał pakiet z krwią nr [...] od momentu jego pobrania 17 lutego 2014 r. do czasu wykonania badań mogły mieć wpływ, a jeżeli tak, to jaki na

diagnostyczną wartość badań przeprowadzonych przez biegłego R. K. 26 lutego 2014 r., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał na zasadność jej przeprowadzenia;

4) art. 201 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego złożonego na rozprawie 15 lutego 2016 r. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego R. K., który na zlecenie Prokuratury Rejonowej sporządził sprawozdanie z badań zawartości alkoholu w płynach ustrojowych na okoliczność przyjętej w sprawozdaniu z 26 lutego 2014 r. metody i sprzętu użytego do badania zawartości alkoholu w płynach ustrojowych obwinionej, w tym w szczególności, na jakich urządzeniach biegły R. K. przeprowadził badania i wszystkie czynności związane z wydaniem 26 lutego 2014 r. sprawozdania z badań na zawartość alkoholu w płynach ustrojowych w pakiecie z krwią M. C. nr [...], czy wykonując analizę materiału na zawartość alkoholu dostosowano procedury analityczne do zaleceń określonych w zasadach przeprowadzania pomiarów stężenia alkoholu oraz opiniowania w sprawach trzeźwości opracowanych przez Instytut Ekspertyz Sądowych i zatwierdzonych przez Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Medycyny Sądowej i Kryminologii w dniu 26 listopada 2004 r., w tym do zaleceń Międzynarodowej Organizacji Standaryzacji (ISO), określonych w normie ISO/IEC 17025:2000 „Ogólne wymagania dotyczące kompetencji laboratoriów badawczych i wzorujących”, czy biegły wykonujący analizy krwi uczestniczy nie rzadziej niż raz w roku w zewnętrznych programach porównań międzylaboratoryjnych (badaniach biegłości), przeznaczonych dla laboratoriów sądowych, potwierdzających dokładność uzyskiwania wyników, czy laboratorium, w którym wykonywano badanie posiada aktualne świadectwo uczestnictwa w takich testach, czy laboratorium, w którym dokonano badań sprawdza okresowo precyzję swoich analiz według powszechnie przyjętych kryteriów w analityce laboratoryjnej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, jednoznacznie wskazywał na zasadność jej przeprowadzenia.

Obrońca obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że brak jest podstaw do uznania zasadności zarzutów odwołania obrońcy obwinionego sędziego i uwzględnienia jego wniosków o zmianę

zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu lub uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odwołaniu zarzucono naruszenie art. 107 § 1 u.s.p. poprzez przyjęcie, że obwiniona dopuściła się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, odpowiadającego ustawowym znamionom przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Wstępnie należy zauważyć, że w istocie zarzut powyższy odnosi się kwestionowania ustaleń faktycznych, a nie naruszenia prawa materialnego. Zasadniczym argumentem w tej kwestii było to, że obwiniona prowadząc samochód nie miała świadomości, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Zdaniem obrońcy Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny dopuścił się obrazy przepisów postępowania związanych z ustaleniami biegłych – sposobu przeprowadzenia badania zawartości alkoholu we krwi.

W związku z powyższym należy zauważyć, że obwiniona została prawomocnie skazana wyrokiem sądu karnego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Problem związania sądu dyscyplinarnego wyrokiem sądu karnego zapadłym w innym postępowaniu jest przedmiotem kontrowersji zarówno w doktrynie prawa karnego, jak i orzecznictwie (zob. na ten temat uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego-Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 lipca 2014 r., SNO 34/14 OSNSD 2014, poz. 4). Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w niniejszym składzie podziela pogląd zawarty w wyżej cytowanym orzeczeniu, iż sąd dyscyplinarny stosując odpowiednio art. 8 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. jest związany prawomocnym wyrokiem skazującym sądu karnego za tożsamy czyn w zakresie oceny znamion przestępstwa. W prawomocnym wyroku sądu karnego stwierdzono, że obwiniona kierowała samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc ponad trzykrotnie ponad dopuszczalną normę (0,25 mg/l). Ustalenie stanu nietrzeźwości jest więc wiążące dla sądu dyscyplinarnego. Z tego powodu wszystkie zarzuty odwołania obrońcy dotyczące ustaleń stanu nietrzeźwości obwinionej należało uznać za niezasadne. Jedynie więc na marginesie można dodać, że mając na uwadze czas oraz ilość wypitego alkoholu przez obwinioną nie może ulegać żadnej wątpliwości, iż po ok. 9 godzinach pozostawała w stanie nietrzeźwości. Z tego powodu należało podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, że w tych warunkach umyślność w formie zamiaru bezpośredniego nie powinna budzić wątpliwości.

Jednak tożsamość przedmiotu postępowania karnego i postępowania dyscyplinarnego nie oznacza również tożsamości ocen prawnych (wyrok Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 września 2007 r., SNO 59/07, OSND 2007, poz. 73). Z uwagi na to, że inne są kryteria

kwalifikacji czynu jako przestępstwa, a inne jako przewinienia dyscyplinarnego postępowania te są od siebie (w tym zakresie) niezależne.

W zaskarżonym wyroku przyjęto, że z uwagi na zasady wyrażone w art. 66, 82 § 2 oraz 61 § 1 pkt 2 u.s.p. czyn obwinionej sędzi stanowił uchybienie godności urzędu, o którym stanowi art. 107 § 1 u.s.p. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny podziela ten pogląd.

Obwinionej sędzi została wymierzona najsurowsza kara dyscyplinarna – złożenie z urzędu. Wymierzając taką karę Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze wcześniejszą nienaganną służbę, trudną sytuację osobistą i rodzinną oraz problemy związane z wykonywaniem obowiązków sędziego. Sąd ten uznał jednak, że czyn sędzi mający charakter umyślny stanowi wyraz tak rażącego lekceważenia porządku prawnego, że z reguły powoduje utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu. Pogląd ten jest zgodny z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, jak i doktryny. Przyjmuje się bowiem, że przewinienia służbowe zawierające znamiona przestępstwa stanowią najcięższą kategorię przewinień służbowych sędziów (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2002 r., SNO 8/02, OSNKW 2002, nr 9, poz. 85). Jako przykład podaje się najczęściej prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (J. Gudowski (red.): Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, Warszawa 2010, s. 440). W takim przypadku nawet pomimo wieloletniej nienagannej służby odpowiednią karą powinno być z reguły złożenie sędziego z urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2007 r., SNO 47/07, OSNKW 2007, nr 11, poz. 83).

Jak stwierdził Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w realiach sprawy nie zachodziły żadne sytuacje kontratypowe. Tak więc i w tym przypadku złożenie obwinionej z urzędu należy ocenić jako karę adekwatną do popełnionego czynu.

Obwiniona sędzia w zażaleniu na wysokość obniżenia wysokości wynagrodzenia do 50% w okresie zawieszenia w czynnościach służbowych podniosła, że z uwagi na jej sytuację osobistą, rodzinną i materialną, wieloletnią nienaganną służbę oraz postawę moralną i etyczną wynagrodzenie to powinno zostać obniżone o 25 %. Orzekając o wysokości obniżenia wynagrodzenia Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny miał na względzie znaczny stopień szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego, rażące naruszenie porządku prawnego oraz poważny uszczerbek godności sędziego, jak i sytuację rodzinną i osobistą obwinionej sędzi. Można więc stwierdzić, że wysokość obniżenia wynagrodzenia nastąpiła zgodnie z przyjętymi w tej kwestii zasadami. W uchwale Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 27 marca 2007 r., SNO 14/07 (LEX nr

471781) stwierdzono bowiem, że stosownie do treści art. 129 § 3 u.s.p. sąd wydając uchwałę o zawieszeniu sędziego w czynnościach służbowych musi jednocześnie orzec o obniżeniu należnego temu sędziemu wynagrodzeniu w granicach w tym przepisie wskazanych. Przy podejmowaniu decyzji o wysokości obniżenia wynagrodzenia należy brać pod uwagę okoliczności dotyczące warunków osobistych sędziego, jego stanu rodzinnego, czy sytuacji majątkowej, ale ocenianych także w kontekście stopnia szkodliwości społecznej owych zarzucanych czynów i (zarzucanego) stopnia zawinienia. Należało więc przyjąć, że brak jest przesłanek faktycznych, jak i prawnych do skutecznego zakwestionowania wysokości należnego sędziemu wynagrodzenia z uwagi na szkodliwość społeczną czynu, jak i stopnia zawinienia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji wyroku.

kc